

بحر طویل

دهکردی

در ظهور نقطه اولی (جّل شأنه)

بند اول

بشنو این نکتہ دلکش
کہ شوی باخبر از اعظم اخبار
زتورات و زانجیل و زبور و
خبر محکم قرآن
کہ چون چند قرونی شود از دورہ اسلام
نماند ز شریعت بجز از رسم و ز آیات حقیقت
شود ملت احمد چو یکی ہیکل بی روح
پس آنگاہ علامات پدید آید و
خورشید شود تیرہ و
انجم ز سماریزد و
خور بردمد از مغرب و
آوازہ ناقوس جہان گیرد و
جاموس بنطق آید و
جبریل زند صیحہ و

عالم شود از ظلم و ستم مملو و
 آسایش آنروز نباشد مگر اندر سر کہسار
 پس آنگاہ شود مهدی موعود زغیب احدیت بسوی عالم مشہود و
 دمد روح حقیقت بتن مردہ ادیان و
 برد زنگ ملال از رخ آئینہ دوران و
 کند پیرو قانون ہمہ را از سر برہان و
 بیوشد ببر خلق جہان کسوت ایمان و
 فشاند برخ پیر و جوان شبنم احسان و
 شود ظلم گریزان و
 کند عدل و
 حقیقت بہمہ خلق نمایان شود و
 نقطۂ وحدت بنماید کرہ خاک چو یک قطعہ گلستان و
 بہ دین واسطہ ہر شام و سحر فرقہ اثنا عشری ورد زبان ساختہ یک ذکر
 کہ ای قادر بی مثل و مثل
 صانع بی شبہ و بدل
 ساز عطا
 نصرت و توفیق

که در موکب آن میراجل بادہ تحقیق بنوشیم و
ببر کسوت تخدیق بیوشیم و
چو دریا بخروشیم و
پی یاری او با همه اعضا ش بکوشیم و
پس آنگاه توجه بسوی مظهر حق کرده که
ای مهدی موعود
بحق العجل ای قائم مطلق
که رسیده است بلب منتظران را نفس از شوق و
جهان گشته پر از جور و
بکش تیغ و
بزن گردن دجال زمان را

بند دوم

چو شدند امت احمد همه در بحر هوا غرق و
 نکردند خدا را از هوا فرق و
 نمودند ببر پیرهن رزق و
 وفا گشت چو اکسیر و
 جفا گشت جهانگیر و
 ز ظلمت شده دلها همه چون قیر و
 گرفتند بکف قبضه شمشیر و
 کشیدند زکین بر رخ ہم تیر و
 نگشتند ز خون خوردن ہم سیر و
 سیاست زمین جست و
 قوانین پیمبر بشد از دست و
 شدند اہل دیانت همه از حب جهان مست و
 شریعت کہ سماء عظمت بود بشد تیرہ و
 آنها کہ بر افلاک دیانت همه بودند ضیاء بخش ز تبلیغ فرو مانده و

سررشتہ احکام فتادہ بکف مردم ناقابل تن پرور جاموس طبیعت
 کہ ہمہ عمر بشہوت گذرانند و بہ غفلت
 ننوشته رہ طاعت زدہ پا بر سر ملت
 شدہ بر مردم بدبخت فروشندہ جنت
 ولی از خویش شدہ غافل و
 غرقند بعشرت
 زدہ لب بر لب پیمانہ ز آئین چہ بیگانہ و
 سرمست چو دیوانہ و
 احکام خدا را ہمہ پنداشته افسانہ
 شد آنوقت کہ خورشید حقیقت متجلی شود از شرق الوہیت و
 ظاہر کند آثار ربوبیت و
 طالع شود آن شمس ہویت زہمانجا کہ غروبش شدہ
 یعنی ز بنی ہاشم و
 از خوبترین کشور و
 زینندہ ترین شہر شود ظاہر و
 بگذشت چو از دورہ غیبت سنہ الف
 شد آن صاحب آواز عیان از دل شیراز و

شد آن طایر لاهوت بی پرواز و
به الحان الہی شدہ دم ساز و
قوانین بدیعش ہمہ ممتاز و
کلام شکرینش ہمہ اعجاز و
بیان سخنش کاشف اسرار و
بر آن رفت کہ تجدید کند دین خدا را

بند سوم

اول اورفت سوی کعبہ و
زد تکیہ بدیوار و
ندا داد کہ ای منتظرین
قائم موعود منم
شاهد و مشہود منم
واجد و موجود منم
ساجد و مسجود منم
مقصد و مقصود منم
دیدہ گشائید و بہ بینید
منم صاحب دوران و
منم والی رحمان و
منم قیم قران و
منم مظهر سبحان و
منم مایہ ایمان و

منم معدن احسان و
 منم پادشہ دین و
 منم مقصد والتین و
 منم آنکہ ز آغاز بہ ہر دور شدم ظاہر و
 دادم خبر از آمدن خویش بدور دگر
 اما
 بکنایات و رموزات و اشارات وضوحات
 کہ دانند گل از خار و
 خرف از در شہوار و
 شناسند ہمی یار ز اغیار
 و بود طاعت من جنت ابرار و
 مباشید ز فجار
 کہ در دوزخ نفسند گرفتار
 نمائید بحقیتم اقرار و
 مپوئید بانکار و
 نمائید کنون محتجت از فیض لقایم بہ قیاسات خود ایقوم
 کہ رفتند یہودان برہ خلق و

ز دیدار مسیح آمدہ محروم
بگفتند

کہ ثبت است بتورات کہ ظاہر شود از قدس
یکی چشمہ کزو آب خورد گرگ و برہ با ہم و

ہم شیر شود شیر بگوسالہ و

با مار کند طفل بکف بازی و

اینہا نشدہ ہیچ یکی ظاہر و

غافل کہ بدی چشمہ دم پاک مسیحا

کہ بدی آب حیات ہمہ دلہا و

از آن نفخہ جہانی شدہ احیا و

عدالت شدہ پیدا و

شتابندہ فرقیہای مخالف بہ کلیسا

پس از آن شمشعہ جلوہ احمد چہ شد از مکہ عیان

قوم سرودند کہ

باید ز سماء حضرت انسان شدہ برابر سوار آید و

فوج ملکش ہمرہ و

پاہلی وی از آہن و

دانیم کہ او زاده عبدالله و از آل بنی ہاشم و
بر خواستہ از مکہ
ندانستہ
کہ بہ دین رفیعش ز سما برتر و
احکام وی از ابرجہانگیرتر و
پہلی اقامت بچہان کوفت بدان گونه کہ
گر بود یکی کویہ ز آہن نتوانست بدان گونه اقامت
ہمہ ہشدار کہ دوران حقیقت شد و
ندہند ز کف یوم بقارا

بند چہارم

آشکارا چہ شد آوای حق از نالہ نلی حق و
 آنہا کہ زجان طالب حق بودہ بلی گو شدہ گشتند بحق ملحق و
 یک فرقہ بہ تردید در افتادہ و
 یک طایفہ سوی علمارفتہ کہ
 این سید دیوانہ کند دعوی حقیقت و
 جمعی بندایش شدہ دیوانہ و
 پروانہ شمع رخ او گشتہ و
 از بہر نثار قدمش جان گرامی ہمہ اندر طبق صدق نہادہ بکف
 آنسان کہ حبیبی سوی محبوب برد ہدیہ و
 از شوق بر آرند زجان نعرہ تبشیر و
 نترسند زتکفیر و
 ہمہ صاحب تقریر و
 بمیدان ہمہ چون شیر و
 بکف قبضہ شمشیر و

نمودہ تن نازک ہدف تیر و
 چنین حادثہ یاد ندارد فلک پیر و
 کنون سوی شما آمدہ ایم از پی تکلیف
 از آنرو کہ شمائید بر اسلام طرفدار و
 بشرعید نگہدار و
 بہ آئین خدا یار و
 بہ ما شمع شب تار و
 ز رخسار شما آیت نور است پدیدار و
 شمارا بحق سید مختار
 گر این واقعہ صدق است کہ ما سر بقدمش بگذاریم و
 بہ راہش ہمہ جانہا بسپاریم و
 اگر مخترع بغی ظلال است
 دہید اذن کہ تا نام وی از صفحہ گیتی بزداستیم و
 چو گنجشک تنش را بہ سر نیزہ ربائیم و
 در کین بگشائیم و
 مریدان عزیزش ہمہ را قتل نمائیم
 چو این نکتہ شنیدند فقیہان

ز جگر نعرہ کشندند کہ
 ای مردم جاہل
 بود آن مہدی موعود ز صلب حسن عسگری و
 از رحم نرجس و
 غایب بود از مردم و
 اخبار ظہورش بکتاب است کہ
 شش سال نبارد بہ زمین قطرہ باران و
 نروید ز زمین ہیچ گیاهی
 شود آنگونہ معیشت بہمہ سخت کہ گردند فراری
 پس از این مرحلہ
 دجال پدید آید و
 زیر قدمش طرفہ خری راہنورد است کہ
 مابین دو گوشش سہ ہزار و صدوسی ذرع بود
 فاصلہ و نان رغیف از سرو گوشش بزمین ریزد و
 خرملی تراز اسفل او آید و
 در قرصہ خورشید شود صورت نو ظاہر و
 بر خلق جہان صیحہ جبریل شود نازل و

پس حجت موعود شود ظاهر و
در دست عصا چند بز اندر جلو انداخته آید بسوی مکه و
ز آنجا سوی بطحا شده از قبر عمر را بدر آرد بر خرما
بن خشکی زده آن نخله شود سبز و
به دجال کند حرب و
ز شمشیر دو سر خون ریزد و
اینها نشده ظاهر و
هرکس کند این داعیه خویش هدر
این گونه فتاوایست جمیع علما را

بند پنجم

پس از آن نقطہ ایجاد روان گشت زمکہ سوی شیراز و
 بہ ہمراہی او فرقہ احباب بمانند نجوم از پی خورشید بہ شیراز و
 سوی مسجد جامع شد و
 آیات ادا کرد و
 بخوان کرمش قاطبہ خلق ندا کرد
 چو ہدہد سخن از شہر صبا کرد
 اساسی زپی شرع بپا کرد و
 بہ مردم ہمگی توصیہ مهر و وفا کرد و
 فتاد از سخنش ہمہمہ در مردم و
 یکفرقہ شدند از پی تحقیق و
 گروہی سوی انکار و
 از آنجا بصفاهان شد و
 آن ناحیہ از مقدم اورشک گلستان شد و
 در حضرتش اجماع فقیہان شد و

از ہر طرفی بحث فراوان شد و
 آیات بینش ہمہ را قاطع برہان شد و
 زانجا بہ شہ عبدالعظیم آمد و
 آن دہکدہ از مقدم او روضہ رضوان شد و
 در محضراو مجمع خوبان شد و
 از ہر طرفی رأیت تصدیق نمایان شد و
 اینواقعہ پس گوشزد حضرت سلطان شد و
 در بیم ز مشروطہ ایران شد و
 بر خواری آن طایفہ فرمان شد و
 آن یوسف عزت سوی زندان شد و
 خورشید رخس بر ہمہ پنہان شد و
 بر محبسیان سجن چو بستان شد و
 سلطان پس از این وقعہ پشیمان شد و
 پس حضرت اعلیٰ سوی زنجان شد و
 از لعل گہربار درافشان شد و
 براہل جنون سلسلہ جنبان شد
 و پس جانب تبریز خرامان شد و

تبریز چو از دور نمایان شد
گفتا کہ

مرا عمر بہ پایان شد و
جان مایل جانان شد و
در شہر بہ فخریہ شتابان شد و
چون عرش بہ کرسی زرافشان شد و
بس عقدہ کز احکام وی آسان شد و
پر کرد ز احکام خدا ارض و سما را

بند ششم

فاش شد این خبر اندر همه تبریز و
 کشیدند اعادی زکمر خنجر خونریز و
 شد آنوقت کہ تجدید شود دورہ چنگیز و
 پی لعن حق از ہر طرفی کردہ زبان تیز و
 از این واقعہ شہ زادہ ولیعہد چو گردید خبردار
 یکی مجلسی آراست در او خواست فحول علمارا و
 بفرمود کہ تا نقطۂ توحید شود حاضر و
 آن طایفہ باوی پی تحقیق بکوشند بہ مجلس
 زجہالت نخروشند و
 دو چشم از رخ انصاف نپوشند کہ
 معلوم شود حق زرہ باطل و
 پس شد شرف قلم سوی مجلس و
 از نور رخس گشت منور در و دیوار
 نظام العلمارانہ بمجلس فرس بحث و

بپرسید از آن واضح قانون شریعت کہ
 شما پیرو اسلام و یا منکرانید
 بفرمود کہ من منکر حق نیستم
 آنگاہ بگفتا کہ بوند اہل شریعت دو فرق
 یک فرقی مجتہدانند و دگر فرقہ بتقلید روانند
 شما زین دو کدامید
 جوابی نشد اظہار

پس آنگاہ بپرسید از ان مخزن علم احدیت کہ
 فلان بیت کہ در مثنوی است آن بہ چہ تأویل شدہ لایق و
 پرسید از آن قائل ہر قول کہ تا قال کند صرف و
 از این گونہ سؤالات فراوان شد و
 آن کامل انسان بجواب ہمہ فرمود کہ
 کافیست شمارا بحق آیات بیانم کہ
 اگر کل ملل متفق آیند و سؤلات مخالف بنمایند
 چو ثعبان کلیم آن ہمہ را بلعد
 از آنرو کہ بود فرق میان سخن خلاق و مخلوق
 کہ یکبار زحضر بشد قہقہہ خندہ بر آن گنبد دوار و

بگفتند امامیکہ بود بی خبر از علم و زحمت نبود آگہ و

و در کوچہ عرفان نزدہ یکقدم و

مسئلہ شرق بگوشش نرسیداست

شدہ مدعی رتبہ بابیت

از آن پیش کہ گمراہ کند مردم بیچارہ پی چارہ او نمائید

ندانم چہ نوشتند پی چارہ

کہ افتاد در ارکان جہان زلزله و

عرش بلرزید از این مرحلہ و

کرد پریشان بجنان خور زعم سلسلہ.

خاکم بدہن مظہر قدسی کہ

دو صد عیسی مریم زد مش روح بقا یافتی آمد بسر دار بقا جلوہ گر و

ریخت بسر خاک مصیبت زغمش اہل عزا را.

بند ہفتم

پس از این قتل نوشتند به هر شهر و به هر کوی
 که هرکس بزبان نام زبابیہ برد یا کہ
 بود پیرو این طایفہ ضالہ خونش ہدر و مال مباحست
 چو شد مشتہر این حکم
 ندانی تو کہ این فرقہ دین دارچہ کردند بسا سر کہ بریدند و
 شکمہا کہ دریدند و
 بسا مال خلیق کہ بتاراج ربودند و
 بسی شیردلانی کہ بیک حملہ صف خصم دریدی ہدف تیر نمودند و
 بسا خور و شانی کہ ز زلف سیہ آرام ببردند بدیدند
 کہ از خون گلو گیسویشان نافہ خونین شد و
 بس غنچہ دہانان کہ زرخ بر گل صد برگ زدی طعنہ
 زخون عارضشان لالہ رنگین شد و
 بس پردگیان را کہ برون از حرم امن کشیدند و
 بس اطفال کہ ناشستہ لب از شہد لبین ضربت شمشیر چشیدند و

دو صد بہ بہ از این قوم
 کہ بد فائے ملتشان قتل حسین ابن علی زادۂ پیغمبر و
 شد خاتمۂ غیرتشان کشتن قیوم بحق قائم مطلق
 زہی ای مردم بی شرم شماراست
 گمان اینکہ از این سوختن و کشتن مردان خدا
 شمس حقیقت فتد از جلوہ و
 شمعی کہ بر افروختہ یزدان ز فروغ افتد و
 باللہ نشود تابش خورشید ز گل تیرہ و
 مہتاب زکتان نشود خیرہ و
 آیات حقیقت نشود دستخوش اہل خرافات و
 نترسند مظاہیر الہی زبلیات و
 شہادت بود اندر برشان اے م طاعات
 بترسید ز عدل حق و از یوم مکافات
 چہ آرند شمارا بصف محشر و عاجز جواب احد داور و
 شرمندہ ز پیغمبر و
 افسانہ مخوانید شما واقعۂ روز جزارا.